

[Bertel Dahlgaard.]

På den nordiske pressekonference vedtoges samme år under almindelig tilslutning en resolution, der lød sådan: Da ytringsfriheden er demokratiets forudsætning og grundlovsmæssig sikret, bør det være en klar konsekvens, at det frie ord ikke skal kunne standses gennem pressens inddragning i strejker eller lockout'er. I Sverige efterlever man disse grundsætninger. Den svenske typografforenings formand udtalte i forbindelse med den svenske ordningsforlængelse i 1954 — må jeg citere:

„Vi slutter som svenske demokrater kreds omkring trykkefriheden. — Personlig ser jeg gerne, at en lignende ordning blev gennemført i Danmark og Norge. Jeg har propageret derfor overfor danske og norske kammerater — men hidtil for døve ører.“

Den svenske socialdemokratiske rigsdagsmand Frans Severin udtaler:

„Jeg ville synes, det var en umulig og utålelig situation, hvis jeg skulle opleve, at min og de øvrige socialdemokratiske aviser var de eneste, som udkom under en eventuel arbejdskonflikt, og en fri presse vil sige det samme som fri opinionsdannelse.“

Også på dette område, tror jeg, må staten søge skabt sit eget beredskab, hvis ikke organisationerne selv sikrer mod gentagelser, og under den nu løbende konflikt må der gennemsøges de andre meddelelsesmidler, der står til samfundets rådighed, gives plads for alsidig meningstilkendegivelse overfor befolkningen.

Det radikale venstre håber, at sådanne nødordninger bliver af yderst kort varighed; vi håber, at de mænd, der i de kommende dage skal tale sammen, nu må være i besiddelse af den nødvendige besindighed og det samfundssind, der tiltrænges fra begge sider. Jeg må dog tilføje, at jeg synes nok, de herrer kunne have ofret en weekend på disse meget presserende forhandlinger. Det er klart, at den nuværende situation kun kan bestå i kort tid.

Thorkil Kristensen: Den arbejdskonflikt, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard nu har omtalt, optager ganske naturligt hele landet. Når venstre ikke har ønsket at gøre sig bemærket ved at rejse debat om den

her ved finanslovsforslagets tredje behandling, er det ikke blot, fordi man ikke plejer at benytte den til en almindelig politisk debat, men fordi vi, som alle ved, befinder os på et punkt af udviklingen, hvor folketinget ikke vil kunne tage noget initiativ i denne sag. Skal det blive nødvendigt at foretage sig noget politisk i denne sag, vil initiativet vel mest naturligt udgå fra regeringen. Iøvrigt har den højtærede statsminister, som hele landet ved, taget et initiativ til at formå de to hovedorganisationers formænd til at tage en samtale hos forligsmanden. Vi ved alle, at denne samtale skal finde sted på mandag. Det er derfor ganske klart, at folketinget i hvert fald ikke, så længe vi ikke kender resultaterne af denne samtale, vil kunne foretage sig noget, der vedrører denne konflikt. Skulle samtalen ikke føre til noget resultat, har den højtærede statsminister udtalt, at så må man se på situationen på ny. Det er klart, at skulle denne situation komme til at indtræffe, og skulle regeringen henvende sig til folketinget, er vi parate til at drøfte, hvad det måtte være betimeligt at foretage sig.

Aksel Møller: De bemærkninger, jeg skal gøre ved denne lejlighed, skal være meget korte. De består i en principiel tilslutning til, hvad det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har sagt om den samfundsulykke, som har ramt os igennem den strejke, vi nu oplever.

Det ærede medlem har jo ofte fra den tælerstol fundet meget præcise udtryk for sine følelser og stemninger. Det ærede medlem har med de bemærkninger, han har fremført, utvivlsomt talt til tinget på en sådan måde, at vi alle føler, at vi er enige med ham i, at det i høj grad ville have været ønskeligt, om denne strejke kunne have været undgået, og om den nu, da den er brudt ud, vil kunne bringes til endsåsnart som muligt. Men det gælder jo, at denne finanslovdebat, denne afslutning på arbejdet på finansloven, finder sted på et tidspunkt, hvor sagen endnu ligger i andre hænder end folketingets. Den kan efter min mening først komme til folketinget, når de begivenheder, som statsministeren har sat i gang, er blevet prøvet i et rimeligt tidsrum og til et rimeligt punkt. Men det er naturligvis ganske klart, at samfundsmagten ikke